

306

EL BUTLLETÍ

UNIÓ EXCURSIONISTA DE VIC_ abril/maig/juny_2019

ÍNDEX

ÍNDEX 2

EDITORIAL 3

Encara en queden

VIATGES 5

Fianarantsoa-Côte Est

SENDERS 13

Cronologia d'un petit recorregut

100 ANYS 21

1919

AQUÍ, ARA I AHIR 22

Estació de Queralbs

COL·LECTIVES 23

El Canigó

LA FOTO 26

EL LLIBRE 27

NOTÍCIES 28

AGENDA 31

Equip de redacció:

- Joan Conill (Cap de redacció)
- Albert Baucells
- Pep Fusté
- Miquel Gracià
- Marta Parés
- Xevi Roviró
- Lluís Santanach

Col·laboren en aquest número:

Dani Conill: Viatges

Marta Gallach i Xavier Tarradas: Col·lectives

Jordi Anglada: El Llibre

Casa Galadies Carrer de la Riera, 22 08500 VIC
Tel. 93 885 51 20 unioexcursionistavic.org

Disseny i impressió

Pla Valldaura Disseny SCP
Dipòsit legal B-20.126-95

Portada

El Fianarantsoa - Côte Est (El tren de la selva de Madagascar)

Foto: **Dani Conill**

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ és responsabilitat dels seus autors

ENCARA EN QUEDEN

Escriu aquesta editorial amb els primers dies de calor del final de la primavera. Una primavera que ha afavorit les activitats a la neu, allargant la temporada d'esquí en algunes pistes, fins més enllà de la Setmana Santa i mantenint un bon gruix de neu per la pràctica de l'esquí de muntanya.

En uns dies en els que tot el bosc ha explotat de verd i les flors de tots els colors, podem gaudir de la bellesa d'algunes d'elles ben delicades i protegides com les orquídiades, plantes que fem tan exòtiques i que sovint les tenim ben a prop de casa.

En uns dies on ja veiem els animals que han deixat la hibernació, com els ratpenats, o que han tornat de la seva estada hivernal a terres més càlides, com els abellerols o les orenetes.

Un plat molt gran i especial que ha de fer xup-xup durant tot un any.

Són unes setmanes en les que tot bull d'activitat frenètica, com si s'acabés el temps per aparellar-se, per reproduir-se o per ocupar tan espai com es pugui per captar l'energia del sol. Tot ha d'estar apunt per l'estiu que ja treu el cap per la cantonada.

I és en aquestes dates en les quals els humans també sembla que frissem per fer coses i aquest és el cas de la junta de la nostra entitat, que a més de les iniciatives pròpiament de muntanya, treballem dins la rebotiga la part que els socis no veuen mai,

l' "obrador" de l'entitat, on "fabriquem" totes aquestes activitats amb l'entusiasme de tots els membres de la junta i dels col·laboradors incansables.

En aquest "obrador" estem "cuinant" tasques ben diverses com els cursos de diferents tipus, les sortides col·lectives, les curses solidaries, però quan arriba el final de la primavera, "cuinem" un plat molt gran i especial, un plat que ha de fer el xup-xup durant tot un any i que aplega molta gent, tant de participants, com de voluntaris. Estic parlant de l'Olla de Núria. I aquest any, l'Olla encara serà més gran. Tan gran que, si no hi ha res de nou, farà història. Serà la primera cursa de muntanya de tot l'estat retransmesa en directe per televisió. Fins al moment, mai s'havia fet cap retransmissió en directe d'una cursa de muntanya. Això vol dir que el diumenge al matí, tots aquells que es miren les curses de Fórmula 1 o de Moto GP, podran veure com és una cursa d'aquest nivell. Potser els generarà les ganes de sortir a córrer o a caminar per la muntanya.

I no puc deixar d'esmentar una actuació que diu molt del seu actor. Estic parlant del veterà alpinista i escalador Jordi Pons, fins fa poc president d'honor de la FEDME, la Federació Espanyola. Doncs bé, ara fa uns mesos, va dimitir del càrrec que ocupava a la FEDME, segons ell, després de la pressió que rebia des que va sortir en una foto amb una estelada al seu casc d'escalada, per posicionar-se a favor de la independència.

D'aquests ... encara en queden i que per molts anys.

Jaume Anglada i Dordal

President de la Unió Excursionista de Vic

VIATGES

EL FIANARANTSOA-CÔTE EST

El tren de la selva de Madagascar

A cada parada del tren, una onada de venedors s'acosten a les finestres

No és una manera ràpida d'anar enlloc. Ni tan sols còmode. De fet, es pot fer el recorregut total amb una quarta part del temps si s'agafa un Taxi Brousse, les diminutes i atropellades furgonetes que transporten 15 persones teòriques i 25 de pràctiques d'una banda a l'altra de Madagascar. Aquest ferrocarril uneix la desordenada ciutat de Fianarantsoa, una de les grans ciutats per on passa la principal carretera de la part sud de l'illa, la RN7, amb l'oceà índic. Divuit parades. Durada? Bona pregunta. Segons la Lonely Planet, entre 12 i 20h, segurament més el segon que el primer. Precisió malgaix. I és que el comboi sembla extret d'una

pel·lícula dels anys 20. Construït pel govern colonial francès entre el 1926 i el 1936, la seva finalitat era, i és encara avui dia, apropar a la civilització i entre elles les diferents comunitats rurals d'Haute-Matsiatra i Vatovavy-Fitovinany. Són poblets esparxats que ronden els 1.000 metres d'altitud per una zona incomunicada, si no fos per aquest mitjà de transport que l'administració s'aferra a conservar a manca de poder construir altres infraestructures més decents. I s'ha de dir que això és possible principalment gràcies a l'acció de la gent local. Són ells els que arreglen el tren si s'espatlla, els que l'encarrilen si descarrila i els que

El Fianarantsoa - Côte Est, és l'únic mitjà de transport en aquesta zona tan incomunicada.

mouen els canvis d'agulles. Segons expliquen, les vies es varen importar d'Alemanya, i els vagons de Suïssa. I és que l'obra, per l'època i el lloc, en el seu moment va ser faraònica. 163 quilòmetres de via amb 48 túnels i 67 viaductes. 10 anys de construcció. Ara ha quedat en una relíquia que conserva la utilitat a marxes forçades per al gent local i una atracció tremenda pels turistes.

Ho teníem meticulosament planejat. Havíem de ser a Fianarantsoa un dilluns a la tarda com a molt tard, ja que els dimarts i els dissabtes els vagons feien el trajecte Fianarantsoa-Manakara i els dies següents el feia a la inversa. I

era arriscat, ho sabíem. Perquè havíem planejat de deixar de visitar llocs per ser allà aquell dia. I gerra d'aigua freda quan, amb un to del més normal, el propietari xinès de l'hotel on ens allotjàvem ens comenta que demà el tren no surt, que ha descarrilat i que s'ha de reparar. Vaja. Quan tardaran a reparar-lo? Sense deixar de moure els dits per la seva calculadora, passant factures, arronsa les espatlles i ens mira per sobre les ulleres amb un somriure de Bob Dylan. Això, amics meus, només ho sap el vent! Havia passat més d'una setmana. Després de fer un trekking a les muntanyes d'Andrigita, admirar les parets de la vall del Tsaranoro i les

Autosuficients per arreglar la precària infraestructura.

selves i els lèmurs de Ranomafana fem el segon intent, i a les 6 del matí estavem plantats a l'estació, amb les nostres enormes motxilles. Havíem parlat per telèfon amb la oficinista de l'estació un parell de dies abans, i amb un francès macarrònic però intel·ligible ens havia assegurat que no patíssim, que ens reservava dos seients al costat esquerra del tren. Ah, sí, si hi aneu asseieu-vos a l'esquerra, és on hi ha les millors vistes al llarg del trajecte. L'interior de l'estació ja denotava com seria el viatge. Un caos organitzat. Depèn com ho miressis, una organització caòtica. Gent i més gent comprant bitllets, venent menjar i aigua i carregant sacs de mercaderies d'una gran

diversitat de productes, des de plàtans fins a eines, passant per paquets de roba que feia tota la pinta de ser de quarta o cinquena mà. Nosaltres anàvem avisats, i dúiem un fotimer de menjar i aigua que ens havia de permetre ser més o

Són ells qui arreglen el tren si s'espatlla, els que l'encarriren si descarrila i els que mouen els canvis d'agulla.

menys autònoms durant el viatge. I és que no teníem clar si en trobaríem pel camí. Il·lusos. A cada parada trobaríem una allau de persones que ens n'oferirien. Recollim els bitllets i demanem a un home que sembla portar uniforme on és

El mateix tren, transporta passatgers, mercaderies o les eines per treballar al camp.

el vagó de primera classe. Un altre amb qui està parlant i que sembla que ha entès millor la pregunta ens assenyala l'últim vagó de tots. El fet d'anar a primera classe ens havia fet dubtar. Nosaltres no som d'anar a primera classe. Teníem ganes de viure aquella experiència fent el trajecte com la gent local, però uns amics catalans amb qui ens havíem creuat a l'inici del viatge ens ho varen desaconsellar totalment. La Lonely Planet també. I mentre caminàvem en direcció contrària al sentit del tren per anar al nostre vagó, l'últim, l'únic de primera classe, ho vam entendre. És difícil expressar en paraules com anaven de plens els vagons. La gent vessava literalment per portes i finestres. Varies persones mig penjades de les portes, amb mig cos dins i mig cos fora del

tren. Les finestres deixaven entreveure caps que buscaven una mica d'aire. Imaginar entre 12 i 20 hores en aquelles condicions era inhumà i insuportable.

Els primers vagons després de la màquina de gasoil eren per mercaderies. Tots els següents de segona classe. I l'últim era el nostre, el de primera. M'atreviria a dir que no estava tan lluny d'un rodalies dels vells. En pujar veiem que està mig buit, amb altres turistes i alguns locals que han pogut pagar el bitllet, i que ja denoten una altre classe social només amb la vestimenta. Anirà mig buit al llarg de tot el trajecte.

Busquem i ens instal·lem als nostres seients. Les 7. Les 8. Què passa. No arrenquem. Sembla que ara sí... no. Les 9. Baixem del tren i intentem investigar què passa. Sin-

Mai se sap a quina hora surt, ni a quina hora pots arribar. Els retards són habituals durant tot el trajecte.

cerament, mai ho vam descobrir del cert. Les 10. Ara sembla que sí. No hem ni començat el trajecte i ja portem 3 hores de retard. “Mora mora”, diuen allà. Que calma, vaja. Seria el “prisa mata, amigo” marroquí. Arrenquem fins a assolir els 20 km/h, que serà la velocitat mitjana del trajecte. Quan encara estem passant pels suburbis de la ciutat apareixen mares de persones albirant la sortida del tren, que no deixa de ser un espectacle. Nens somrient, fent adéu amb la mà, homes fent el cafè en tamborrets girant el cap i dones fent la bugada al riu que paren un moment la feina per veure com el tren xiula.

De seguida comencen a aparèixer els camps d'arròs, que van deixant pas al paisatge més selvàtic a mesura que el tren va guanyant altura. Pobles fets de cabanyes de fusta i adobe i casetes remotes penjades per la muntanya, viaductes sobre rius, cascades, túnels i un ambient rural i remot que et fa recordar el sentit de la construcció del tren.

L'interior de l'estació, ja denotava com seria el viatge. Un caos organitzat o depèn com es mirés, una organització caòtica.

La sensació de treure mig cos per la última porta del tren i veure

L'itinerari està farcit de poblets de cabanyes de fusta, viaductes, cascades i túnels.

com va deixant la via enrere és tremenda. Però la veritable aventura arriba quan el tren fa parada als diferents pobles. I és que la gent espera el tren amb ànsia. Perquè transporta familiars que han anant a la ciutat, mercaderies que han de vendre a les seves botiguetes o eines que necessiten per cultivar el camp. El tren no ha ni parat i una onada de nens i no tan nens ja s'estan concentrant vora les finestres de l'últim vagó per vendre plàtans, galetes o fins i tot cerveses fresques, que deuen haver importat amb el mateix tren i guarden a les parts més fresques de les cases o, en alguns casos més afortunats, en neveres que funcionen gràcies als

generadors. El temps que el tren està a cada estació és totalment imprevisible. Pot oscil·lar entre els 5 minuts i l'hora, depenent de les gent que hagi de pujar i baixar, les mercaderies que s'hagin de tragar o els vagons que s'hagin de desenganxar, això sense comptar les incidències que pugin aparèixer. I que apareixen. En el nostre cas, en una parada del qual no sabria recordar el nom i després d'estar més de mitja hora parats, decidim baixar. La màquina s'ha desenganxat per deixar un vagó de mercaderies, però veiem que la maniobra ha acabat en una colla de persones furgant amb el cap sota la locomotora. Intercanviant quatre

16 hores de trajecte que recordarem durant molt temps.

paraules amb el que sembla l'entès, interpretem que alguna peça s'ha encallat al ventre de l'enorme màquina cremadora de gasoil. En un moment ho tindran solucionat, diu. Després d'aquest moment de més d'una hora, sentim el xiulet que ens fa córrer cap a l'últim vagó, per seguir amb el nostre trajecte al costat d'una parella formada per un italià i una andalusa amb qui ens comuniquem barrejant el castellà i l'anglès.

El dia és espectacular, i nosaltres estem disfrutant com nens. Quina feinada a seleccionar fotos, recordo que vaig pensar i més tard vaig confirmar. Però el moment àlgid arriba quan un noi anglès d'origen indi que també viatja al nostre vagó ens diu que, si ens ve de gust, podem demanar al conductor que ens deixi anar al davant del ten, en una espècie de balconet davant la locomotora. Abans d'arribar a la propera parada ja hem demanat a la nostra parella veïna si podien

fer una ullada a les nostres pertinençes, i demanem al conductor si és possible anar fins la propera estació en el mirador davanter del tren. Ens deixa!

Fem el trajecte fins la propera parada en aquest lloc privilegiat amb la companyia del mecànic del tren, un noi que deu rondar els 20 anys i que ens explica com li agrada fer aquell viatge cada setmana mentre fuma una cigarreta. Mentre es va fent de nit. Mentre estem rient. Mentre estem viatjant per les entranyes de Madagascar. El preu d'aquesta magnífica experiència? 5.000 Ariari extres que s'ha embutxacat el maquinista. Ben mirat, poc més d'un euro.

Arrenquem fins a assolir els 20 km/h que serà la velocitat mitjana del trajecte.

Per cert, el tren va arribar a Manakara, el seu destí final, a les 2 de la matinada. Després de 8 hores de trajecte amb llum i 8 hores nocturnes. Després d'un trajecte llarg però preciós. Després de veure misèria i cares de felicitat. Després de molts esforços i espera. I encara amb molt Madagascar per descobrir.

Dani Conill - Vic

SENDERS

CRONOLOGIA D'UN PETIT RECORREGUT

El PR C-40 en el dia de la seva inauguració (17-04-1988)

Presentació del projecte del sender a l'Ajuntament de Vic, davant l'alcalde Sr. Pere Girbau (2-11-1987).

El passat 28 d'octubre de 2018, es van celebrar amb una caminada passada per aigua els 30 anys del petit recorregut de Sant Pere de Casserres.

De seguida em va passar pel cap fer un article una mica diferent dels habituals, que no es referís a la descripció del recorregut, a les seves dades o als llocs d'interès, però que mostrés fets o detalls menys coneguts de la història d'aquest itinerari, perquè en 30 anys, hi han passat moltes coses.

Amb el temps, l'entorn natural ha anat canviant, i el PR ha hagut d'anar-se adaptant contínuament a la realitat que l'ha envoltat. El sender ha sofert diversos canvis de traçat, alguns forçats per les noves vies de comunicació, d'altres proposats per propietaris i alguns, també cal dir-ho, per una millor comoditat en el seu manteniment.

Des de la seva inauguració al 1988, diferents persones, des de propietaris o simples col·laboradors ocasionals, passant per ajuntaments i diferents estaments oficials, han tingut relacions amb el circuit, sense oblidar l'equip de mantenidors, entre els quals m'hi compto jo mateix, que gairebé no ha variat des del seu inici.

No va passar ni mig any des de la presentació del «dossier» a l'Ajuntament, fins a la inauguració del sender.

Corria l'any 1986 quan amb el company Enric Andreu, ben relacionat amb el Comitè Català de Senders, vam fer els primers passos del petit recorregut cercant un itinerari basat en el camí ral de Vic a Tavertet i Girona, que a partir de Fussimanya, restava en part inundat per les aigües del Pantà de Sau. La proposta conjunta de l'Oficina de Turisme de l'Ajuntament de Vic i la Secció de Senders de l'entitat van fer engegar aquell projecte que teníem en ment i que avui encara és una realitat.

Recordo que, amb una calor que fins i tot espantava les sargantanes, vam netejar i desbrossar, bona part del tram proper al coll de Passarella, fins al transformador de llum de l'entrada de la urbanització de Fussimanya. Cal dir però, que aquest camí, existia parcialment en alguns trams, però s'havia perdut

Col·locació dels cartells del sender a l'entorn de Tavèrnoles (1987).

completament al no utilitzar-se. Posteriorment, també ens va donar força problemes el tram del pas pel Sot de l'Infern, que també estava molt brut i embardissat.

Després de solucionar aquell parell de trams, des de la Secció de Senders que anava creixent poc a poc, ja vam veure bastant més clar que arribar a Casserres podia ser una realitat.

No va passar ni mig any des de la presentació del «dossier» del projecte a l'Ajuntament de Vic fins a la inauguració del sender, sent llavors alcalde el sr. Pere Girbau.

El Comitè Català de Senders, li va donar la numeració PR C-40 (petit recorregut Catalunya 40), assignant la desena dels 40 fins al

50 als senders d'Osona que van anar venint a continuació com van ser el C-41 Sender de Gurb, C-42 Sender de Taradell, C-43 Sender de Tona, C-44 Sender de Prats de Lluçanès... i així successivament.

El PR C-40 va ser el primer sender de petit recorregut de la comarca, que va marcar el camí als altres i de seguida va caure bé, fins i tot a molta gent que potser ni caminava, però s'hi va engrescar. També va donar a conèixer a Osona «uns itineraris pintats i senyalitzats», que representaven una novetat per a molts excursionistes i pels veïns propers al sender, que en molts casos ens van ajudar.

Per posar algun exemple, de seguida vam haver d'agrair diverses

Treballs en la variant PR C-40.2 sota Les Grioterres (1988).

col·laboracions desinteressades com el cas del senyor Francesc Isern de El Tamborí que sovint ens netejava aquell fatídic pas entre dos marges poc abans del camp d'aviació; de l'Antoni Banús que també ens passava de tant en tant el tractor en el marge que voltava la seva finca; d'en Rosend Viladecàs de Fussimanya que tan bé ens va assessorar en el pas del camí pel Sot de l'Infern, de l'incondicional Manel Rodríguez de Folgueroles, o socis com en Miquel Saborit, sempre disposats a donar-nos un cop de mà.

Respecte al manteniment del circuit, l'Ajuntament de Vic i la Unió Excursionista de Vic, quan ha fet falta, sempre n'han tingut cura amb una partida econòmica anual destinada únicament als materials utilitzats, com poden ser les eines, pintures, cartells i pals senyalitzadors.

Els treballs periòdics que s'hi practiquen anualment, sempre han anat a càrrec dels membres de la Secció de Senders de l'entitat.

L'itinerari, tal com esmentava, també ha anat variant amb el temps. La construcció de l'Eix Transversal, l'ampliació dels polígons industrials, les modificacions del camí a l'entorn del Banús i l'eliminació del pas per la riera de Folgueroles, sota la finca de Puigseslloses, han donat peu a contínues petites variacions en la distància del traçat principal.

El PR C-40 va ser el primer sender de petit recorregut de la comarca i va obrir el camí als altres.

No cal dir que la primera mesura del recorregut és va prendre amb una roda gairebé troglodítica que avui encara és conserva com una peça de museu, utilitzant posteriorment altres aparells com podien ser diferents models de comptaquilòmetres o comptapasses, fins arribar als primers GPS.

La roda amb la qual es va mesurar la distància per primera vegada, juntament amb alguns altres aparells utilitzats posteriorment.

Així, en la publicació inicial de l'any 1988, que constava d'un únic full desplegable, hi figurava una distància de Vic a Sant Pere de Casserres de 18.350 m. La segona reedició del tríptic, convertit en llibret, però continuant amb el format de butxaca, va recollir les primeres modificacions del traçat,

variant la distància a 19.832 m i en l'últim fulletó actualitzat i publicat la passada tardor de 2018, la mesura és de 19.440 m. Cal dir que el traçat mesurat, ha estat sempre des del Km 0 a la Plaça de la Catedral de Vic fins a la porta del monestir, situat ara dins el recinte de Casserres, passat l'edifici de serveis.

El sender també ha sofert modificacions en molts dels camins. Al voltant de Vic, trams de terra ara són asfaltats, o diversos corriols al voltants de Savassona, ara són camins de bosc ben amples. El progrés, la neteja de boscos i altres serveis de pas, han fet variar el paisatge en alguns sectors.

Quan a l'any 1998 el monestir de Casserres es va obrir al públic i es va asfaltar el camí carreter que hi arribava, els dos últims quilòmetres del traçat principal es van desviar pel llom de Casserres.

Respecte a les variants del PR, també han sofert totes dues modificacions amb els anys. En la C-40.1 de Tavèrnoles al GR-2 dalt els Munts, s'ha substituït l'antic pas pel Foquers i El Compòsit, pel bonic «Camí de l'Aigua» que recupera el traçat del PR vora la finca de Les Punxes.

Respecte a la C-40.2, aprofita el bonic camí del llom de Casserres, adequat i netejat en el seu dia pel Consell Comarcal, resultant una magnífica solució per qui vol caminar només els 3,5 km que hi ha

Fotografia de tot l'equip que va treballar en l'elaboració del PR, el dia de la inauguració del sender.

A peu dret: Dolors M. Alemany, Joan Blancafort, Toni Soler, Teresa Soldevila, Carme Casas, Enric Andreu, Lluís Matavacas i Pere Colomà. A sota: Joan Conill, Pep Cudinachs, Miquel Novellas i Miquel Colomà.

del Parador al monestir. Respecte al tram de la variant que voreja el pantà fins a Les Tallades, inicialment havíem netejat un corriol al peu mateix de les coves de Les Grioterres, que al cap d'uns anys vam haver d'anular per una esllavissada mai arreglada, quan van asfaltar i eixamplar algun dels trams de la pista que des de la BV-5213 arriba a Les Tallades, on novament el PR enllaça amb el GR-2.

Per tal de recordar els esdeveniments del PR des del seu inici fins avui, m'he atrevit a fer una petita cronologia del mateix amb les

Article de El 9 Nou publicat el 18-4-2008

dades que he trobat en diversos diaris, publicacions locals, de la FEEC i en «El Butlletí» de l'entitat.

CRONOLOGIA DEL PR C-40 (Vic-Sant Pere de Casserres):

> **Anys 1986 i 1987** Elaboració, recerca de l'itinerari i gestió de l'homologació pel Comitè Català de Senders.

> **30 de juny de 1987** El traçat del PR participa en un Concurs d'itineraris per la Comarca d'Osona, organitzat per la Direcció General de Joventut de la Generalitat.

> **18 de setembre de 1987** El setmanari «Ausona» publica el primer article sobre el sender titulat: Excel·lent treball de la Unió Excursionista de Vic.

> **2 de novembre de 1987** Presentació del «dossier» del Projecte del PR C-40 a l'alcalde de Vic, Sr. Pere Girbau.

> **17 d'abril de 1988** Inauguració del sender amb una caminada i festa a Sant Pere de Casserres. Tot i que en aquell dia no s'hi va caminar, també quedava oberta la variant C-40.1 de Tavèrnoles al GR-2.

> **12 de maig de 1988** La revista de muntanya francesa «Randoneé» publica un article del sender fent-se ressò de la bellesa de l'itinerari i la importància del romànic del monestir.

> **30 de desembre de 1988** Nou article al setmanari «Ausona» titulat: Acabat el petit recorregut C-40, referint-se a la variant C-40.2 que s'acabava d'enllestir.

> **29 de gener de 1989** Inauguració de la variant C-40.2 del Parador a Les Tallades.

> **15 de maig de 1991** En motiu del congrés anual de la ERA (Federació Europea de Senders) realitzada a Montserrat, un autocar de senderistes alemanys caminen el sender fins a Sant Pere de Casserres.

> **15 de desembre de 1993** La revista de bicicletes BTT-Magazine amb difusió a Espanya i França, publica l'itinerari pel PR C-40, fent esment de la bellesa paisatgística del pantà de Sau i el seu entorn (història, art, llegendes...)

> **Any 1994** Una projecció de diapositives comentada es passa a diferents escoles per fomentar l'itinerari apte per tallers de: cultura, natura, etc

> **Els anys 1995, 1996 i 1997** el sender sofreix els embats de la construcció de la C-25 (Eix Transversal), el traçat pels volts de l'ermita de Sant Jordi, no es normalitza fins a la construcció dels ponts definitius.

> **Any 1998** Amb l'obertura del monestir al públic i el corresponent asfaltat de l'accés, per tal d'evitar el trànsit rodat als caminants, el sender es desvia pel lloc de Casserres.

> **14 de març de 1999** Es fa una caminada pel PR per celebrar els 10 anys del Sender.

> **15 de maig de 1999** A l'auditori del Sucre de Vic, es fa una conferència commemorativa dels 10 anys del sender en la qual hi intervenen l'historiador Sr. Antoni Pladevall i el Sr. Juan Mari Feliu, vocal-director de Senderisme de la FEDME.

> **Durant un any sencer**, els butlletins de l'entitat porten un anagrama commemoratiu dels 10 anys del PR C-40.

> **Any 2005** Es fa la reedició de la publicació del PR, passant d'un simple full desplegable a un format de llibret actualitzat, tant en el text com en les fotografies.

> **18 d'abril de 2008** «El 9 Nou», publica un ampli reportatge dels 20 anys d'existència del PR.

> **11 d'octubre de 2010** Per diferents problemes (conservació, propietaris...) es valora la variació del sender en el sector de la riera de Folgueroles a partir de la finca de Puigseslloses.

> **Any 2011** Es fan treballs de descoberta a la Muralla que protegia el recinte dalt el lloc de Casserres en el punt on el traçat principal enllaça amb la variant C-40.2 cap al Parador.

> **Febrer del 2011** El bonic tram empedrat de la variant C-40.1 queda malmès a causa d'una tallada d'arbres feta pels amos de El Masgrau. Un article en «El 9 Nou», es fa ressò de la notícia.

Es comunica a la FEEC l'afectació del tram, així com la seva obertura quan queda de nou transitable.

> **Maig del 2011** El sender queda afectat novament en el tram de la Font del Desmai fins a Sant Jordi

amb motiu del desdoblament de l'Eix Transversal.

> **Maig de 2012** A partir de la finca de Puigseslloses, s'anul·la definitivament el tram de sender que travessa la riera de Folgueroles, cap al camp d'aviació i el marge del Banús.

El sender es desvia cap a El Gelabert, creuant la riera de Folgueroles fins a la finca de Torrents.

S'esborra el traçat antic i s'instal·len uns pals metàl·lics en els trams més pedregosos.

Algunes d'aquestes estakes, acaben desapareixent.

> **Juliol de 2012** Es recupera el pas per l'Eix transversal desdoblant, amb la construcció dels nous ponts que ja travessen els dos carrils.

> **Juny de 2014** Amb la inauguració dels itineraris «Camins Verdaguers» per l'entorn, es coordina amb la Diputació de Barcelona, la instal·lació dels nous indicadors que engloben senyalització Verdaguèria i del PR C-40.

> Amb motiu de la preparació dels actes (llibre, festes, conferències, caminades, butlletí especial, exposicions...) del Centenari de l'Entitat, no es fa res específicament per celebrar els 25 anys d'existència del Sender.

> **25 d'octubre de 2015** Amb col·laboració d'Osona Turisme, es fa una caminada pel Sender amb

visita a Casserres i retorn amb autobús. Durant la caminada es fa esment que el sender ja té 25 anys de història.

> **Anys 2016 i 2017** Es proposa a l'Ajuntament de Vic la reedició del tríptic actual per un de nou format actualitzat pel qual es demana la col·laboració de diferents persones vinculades amb l'entitat. També s'estudia la forma de finançament de la nova publicació.

> **Març de 2017** S'estudia un canvi en la variant C-40.1 de Tavèrnoles al GR-2 per evitar el tram del Foquers, molt transitat pels vehicles.

> **Juliol de 2018** S'obre definitivament la nova variant C-40.1 i s'anul·la el tram que passa pel Foquers i El Compòsit. El nou «camí de l'aigua», anirà des de la mateixa església de Tavèrnoles fins a la proximitat de la finca de Les Punxes, on recupera de nou el traçat existent.

> **28 d'octubre de 2018** Amb motiu dels 30 anys del sender, es realitza una caminada commemorativa fins al monestir. S'aprofiten els parlaments per fer la presentació de la nova publicació que es reparteix a tots els participants i col·laboradors de la caminada.

Joan Conill – Secció de Senders

Commemoració dels 30 anys del PR (28-10-2018).

La primavera del 1919 començà amb el tancament del cicle de conferències apologetiques per donar pas a un període més dinàmic on sovintejaren les excursions i diverses sessions de cinematografia popular al Temple Romà. Feren una excursió Verdageriana a Folgueroles, la Font del Desmai, Can Tona i Sant Martí de Riudeperes. Anaren al Montseny. Sortiren amb tren fins Aiguafreda i caminaren a peu cap a Tagamanent per continuar pujant fins el Pla de la Calma on visitaren diverses restes megalítiques. Possiblement seria el megàlit anomenat la Sitja del Llop o Estela de la Calma situada a l'actual barraca d'en Ramon, reformada amb una rèplica (des del 2010, l'original es troba al poble del Montseny). Continuaren cap a Collformic i El Brull on agafaren la tartana que els portà a Balenyà per tornar amb tren fins a Vic.

Entre els excursionistes vigatans no era encara massa habitual la participació femenina.

La sortida estrella fou la de Sant Llorenç del Munt que congregà tretze excursionistes. Sortiren de Vic a les 6 del matí amb ferrocarril per fer transbord a Montcada i continuar fins a Sabadell, on els esperava una representació del Centre Excursionista del Vallès. Amb un vehicle col·lectiu feren el trajecte que els portà fins a la Masia Morell on continuaren a peu fins a Can Pobla, residència d'estiu del Comte de Sant Llorenç en mans de la família Quadras, d'arrels vigatanes. Muntanya amunt arribaren al cim de La Mola on contemplaren el fabulós paisatge i l'església romànica. També quedaren sorpresos del nombrós grup d'excursionistes que circulava per aquell paratge. En destaquen "dues damisel·les vigatanes sabadellenques" segurament perquè entre els excursionistes vigatans no era encara habitual la participació femenina. Desferen el camí

"Els excursionistes fa 100 anys"

Antoni de Quadras, comte de Sant Llorenç.

El megàlit Estela de la Calma.

per fer un bon dinar a Can Pobla en mig de molta animació excursionista i anaren a buscar de nou l'automòbil al Morell. De camí a Sabadell, feren parada a Castellar del Vallès per visitar l'església parroquial. La tornada a Vic amb tren es complicà considerablement pels diferents retards dels

trens que enllaçaven a Montcada Bifurcació, una malaltia crònica que continua sense remei. De la Gazeta de Vic m'ha sorprès el conflicte institucional fet públic entre el Capità General de Catalunya i el President de la Diputació de Barcelona entorn a la celebració de la diada de Sant Jordi de 1919. El capità es sentí molt incòmode quan en sortir de l'acte religiós celebrat a la capella de Sant Jordi de l'edifici de la Diputació Provincial, sortiren al pati, i els congregants cantaren Els Segadors cridant uns Visca Catalunya!,

afegint que durant la cerimònia tampoc sonà la marxa reial. Per aquesta raó i en conseqüència, el capità alertà que no es podria tornar a celebrar cap més acte en aquest edifici que no fos de caràcter exclusivament oficial. Els comandaments han canviat, però la al·lèrgia als catalans continua primavera, estiu, tardor, hivern sense aturar-se. Els antihistaminics democràtics són placebo per aquest estat ranci.

Lluís Santanach - Vic

AQUÍ, ARA I AHIR

QUERALBS ESTACIÓ

Cada any, cap a finals de Maig o a principis de Juny, els controls i col·laboradors de «L'Olla de Núria» rebem per correu electrònic la corresponent convocatòria de la cursa.

Un correu que després de tretze edicions, a cap dels col·laboradors ens ve de nou i que ens parla del dia en qüestió, l'hora de començar les taques, la indumentària que hem de portar i el lloc de trobada, que no és ni més ni menys que l'estació de Queralbs.

Situada a 1.218 m d'alçada, aquí la veiem en una imatge de la dècada del 1950, que respecte a la que té avui, tampoc és tan diferent.

El cremallera s'ha electricificat i modernitzat, els accessos s'han asfaltat i els aparcaments i l'estació han crescut a més de comptar amb diverses passarel·les metal·liques per canviar d'andana o accedir al poble més fàcilment.

Però el cremallera que es va inaugurar el 1931, vuitanta vuit anys després, milers d'usuaris el segueixen utilitzant, sent l'estació de Queralbs el punt de referència de tota la vida on s'arriba amb cotxe per tal de pujar a Núria.

Doncs vinga, com altres anys serem a l'andana el dia previst, per agafar el tren a les 8 i 10 minuts.

Joan Conill - Vic

Després de la foto, vam tirar avall, desgrimpant la xemeneia amb molt de compte.

El darrer cap de setmana de maig del 2018 vam desenvolupar una nova sortida col·lectiva, una sortida molt treballada amb premi final al cim del Canigó, sostre pirinenc molt apreciat pels catalans.

Dissabte al migdia, sortíem cap al poble de Castell per anar a deixar el cotxe a coll de Jou des d'on ens havíem d'enfilat cap al refugi de Marialles. Tot seguint el sender pel bosc amb un verd espectacular, en poc més d'una hora, arribàvem al refugi. Feia bon dia però, a mesura que el vespre arribava, ja s'entreveia que el canvi de temps previst per diumenge a la tarda es

podria avançar. El nostre grup de divuit persones vam ambientar el refugi; aquest any encara poc freqüentat per aquestes dates. Només hi havia una altra parella a banda de nosaltres. El guarda ens va comentar que el dia abans ningú havia fet cim, que quedava molta neu i que la xemeneia d'accés al cim encara tenia una llengua de neu. Tanmateix, la zona del GR-10 per on volíem tancar la ruta circular que teníem prevista fer (refugi de Marialles-refugi de Cortalets-refugi Bonaigua-refugi de Marialles) estava força impracticable a peu, degut a l'acumulació de neu

al tram que va del cim del Canigó cap al refugi de la Bonaigua. A més, el riu Cadí baixava amb força i era impossible creuar-lo sense mullar-se. La “meteo” tampoc feia ser optimista ja que hi havia tempestes previstes a primera hora de la tarda amb fort vent i la ruta que teníem per endavant era llarga. Sense perdre l’esperança, a pesar dels mals auguris, vam sortir a les set del matí muntanya amunt. No feia fred, però feia força vent i estava ennuvolat. Progressivament vam anar agafant altura tot creuant varies canals amb encara algunes congestes fins arribar a l’alçada del riu Cadí on, tal com ens havien dit, no hi va haver més manera que creuar-lo travessant com vam poder. Hi ha qui va optar per passar amb botes, d’altres que van passar descalços i d’altres inclús amb roba interior, tot vigilant que la el fort corrent no els arrossegues. Això sí, molls com ànecs, però disfrutant com canalla. Un cop calçats de nou alguns i altres amb les botes ben molles, vam seguir pujant fins a la cabana d’Aragó. Allà el camí era directament un riu que anàvem saltejant com podíem. Vam trobar dos nois que baixaven del cim i això ens va donar ales: Algú hi havia arribat! Pocs metres més amunt ja vam trobar neu continua, tova, però el suficientment dura com per no ensorrar-nos

massa i no haver d’utilitzar els grampons. A partir d’aquí, ens vam anar acostant a la tartera final que dóna accés a la xemeneia, molt descomposta i amb curt però fort desnivell. Un cop a la canal, neta de la part baixa i final, però amb una congesta d’uns deu metres al mig, vam decidir tirar amunt. El tram amb neu, podem dir que era mixta, ja que per la part esquerra vam poder anar recolzant un peu a la neu i un peu a la pedra, i sense massa dificultats superar-la. El vent era molt fort, acanalat a la xemeneia i al cim. Vam fer just la foto de rigor i vam tirar avall amb molt de compte a la desgripada de la xemeneia. No vam tancar la

No feia gaire fred, però feia força vent i estava ennuvolat.

circular cap al refugi de Cortalets ni al refugi Bonaigua, ja que hi havia una part que no visualitzàvem des del cim que el guarda ens havia desaconsellat. Molt contents d’haver fet el cim, ja que no les teníem totes, vam anar refent el camí de l’anada envoltats d’isards i marmotes, i curiosament, amb una millora del temps que fins i tot ens va deixar gaudir del sol mentre menjàvem quelcom a la cabana d’Aragó. Un cop allà, de nou de peus al riu, tot i que alguns van aconseguir passar per un bedoll es-

carransit. Al cap d'una estona, arribàvem a Marialles i seguidament, cap al cotxe després de nou hores de caminar, mil quatre-cents metres de desnivell negatiu i positiu, però amb la sensació de victòria. Després de prendre quelcom al poble de Castell vam retornar cap a casa. Com sempre un grup genial que fa de les sortides experiències fantàstiques i té solucions per a tots els problemes.

Per a saber-ne més:

En aquesta sortida parlarem de les llegendes que envolten la fundació de l'abadia de Sant Martí del Canigó, situada als peus d'aquesta mítica muntanya.

Sant Martí del Canigó és una abadia situada a 1.094 m d'altitud, darrere d'un aflorament rocós del massís del Canigó, sobre el petit poble de Castell de Vernet (Catalunya Nord). Fundada a la fi del segle X, l'abadia va enfrontar-se a moltes dificultats al llarg de la història per la seva posició geogràfica. Un dels grans misteris fou la seva fundació, que s'explica mitjançant diferents llegendes. Unes llegendes que recull el folklorista Joan Amades.

La primera d'aquestes, explica que el comte Jofre de Cerdanya (Guifré) va fer una crida per lluitar contra els àrabs invasors. Una batalla que va perdre perquè el seu nebot Bernat havia actuat sense seguir les ordres dels seus superiors. Enfurismat, el comte va matar el jove Bernat, que s'havia refugiat en una església i s'havia abraçat a una imatge de sant Martí.

La segona llegenda explica que el comte no va matar el seu nebot Bernat per cap derrota, sinó per quedar-se amb les terres que, per ser orfe, li pertocaven en herència. El comte va tenir remordiments i va demanar perdó al

papa Sergi IV, qui, com a penitència, li imposà abandonar les armes, construir un monestir i fer-se monjo.

I hi ha també una tercera versió de la llegenda. Aquesta parla del comte Tallaferro i el seu fill Gentil. Aquest, no va acudir a la crida per anar a lluitar contra els invasors quedant-se amb una pastora de la qual n'estava enamorat. El comte Guifré, indignat per la deserció, el va estimbar per la muntanya del Canigó i el va matar.

- Data de realització: 26 i 27 de maig de 2018
- Desnivell: + 500 m desnivell el primer dia, +1400/-1900 el segon
- Dificultat: Tècnicament fàcil, amb grimpada de 2on per accedir a la xemeneia. Físicament alta pels desnivells i estat del terreny.
- Cartografia utilitzada: Carte IGN n°2349-Est, Prades. Escala 1/25.000

Marta Gallach i Xavier Tarradas – Vic

LA FOTO

TRIO DE BICICLETES

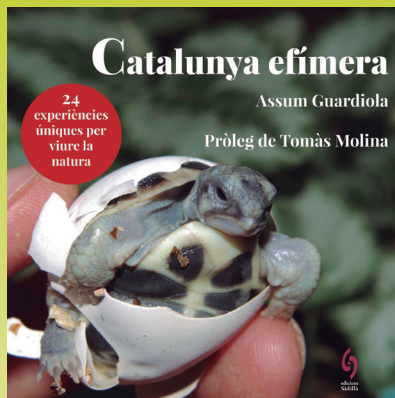
Avui, aquest espai de La Foto, potser l'hauríem d'anomenar en plural, però m'ha semblat adient fer tres versions sobre una mateixa idea, les bicicletes.

(1) La fotografia d'aquesta bicicleta, està feta a la Plaça Major de Vic el mes de setembre de 2017. Una «bici» convenientment «equipada» per circular pel món, amb cobertes de camuflatge, barra transversal reforçada amb tirants metàl·lics de tub quadrat lligat amb cinta americana i porta-paquets amb suports de fusta de boix. Dins la bossa de plàstic blanca, hi transparenta algun dels possibles àpats del dia (paquet de pernil dolç i una barra de pa) que el seu propietari deu acompanyar amb alguna beguda, servida en qualsevol de les tasses que porta penjades.

(2) La segona bicicleta, marca Órbita, la vaig localitzar en una fàbrica de mobles del polígon industrial de Markina al País Basc, al maig del mateix any. Un dels treballadors em va explicar que durant molts anys l'havia utilitzada un empleat que vivia en un «caserio» proper, fins que se li va avariar del tot i ja no trobava recanvis. Un pot de plàstic, feia de dipòsit de benzina que alimentava un motor de serra mecànica, al qual havien adaptat un corró que feia voltar la roda del darrera.

(3) La tercera bicicleta, no té elements tan sofisticats, però no deixa de ser original. La fotografia està presa a l'illa de San Antao de Cap Verd a desembre de 2018 i com es pot veure, a falta de catadiòptrics laterals reflectants, la imaginació, pren la iniciativa. Uns quants CD's de música o d'informàtica fan la mateixa funció. El més important es circular segur quan es fa fosc.

Cap de Redacció

Catalunya efímera.
Assum Guardiola. Edicions Sidillà.

En determinats moments de l'any, en alguns paisatges concrets, hi passen coses excepcionals, ben dignes d'una visita. L'autora d'aquest llibre ha triat 24 experiències úniques per viure la natura a Catalunya.

Aquest llibre vol posar en valor aquelles coses petites i efímeres, que passen desapercebudes per a la majoria, i que deixen una empremta inesborrable.

En aquest llibre hi trobareu l'eclosió dels triops al clot d'Espolla, l'arribada de les balenes a la costa del Garraf, la inquietant brama del cérvol al Boumort, la florida efímera del bàlec a la Cerdanya, l'esclat del safrà a la baixa Segarra, l'estampat en rosa i blanc dels presseguers de la Ribera d'Ebre....

Cada experiència està narrada amb detall, a partir del contacte amb el territori, on els colors, la llum, les olors esperonen els sentits i fan més gran la nostra capacitat d'observació.

Cada experiència porta una informació pràctica sobre llocs propers que es poden visitar, per fer encara més interessant el motiu del viatge.

Jordi Anglada_Llibreria Anglada_Vic

PUJADA SOLIDÀRIA CREU DE GURB

El passat divendres 31 de maig, tingué lloc la 7a Pujada Solidària a la Creu de Gurb, la prova que la secció "Lluna Plena" organitza amb la finalitat de recaptar la quantitat de 1.000€ d'aportació a Oncolliga Girona, requisit imprescindible per a participar en aquesta prova per equips. Hi van participar 103 corredors/caminadors, aconseguint un total de 860€.

OLLA DE NÚRIA

La XIIIa edició de l'Olla de Núria tindrà lloc els dies 8 i 9 de juny i en aquesta edició arriba carregada de novetats.

Se'n destaquen:

- **L'Olla Vertical** ha entrat a formar part de **La Copa Catalana de Curses Verticals de la FEEC**.
- **L'Olla Solidària**: La 1a edició del premi "L'Olla solidària" destinat a projectes d'entitats sense ànim de lucre de la ciutat de Vic que destaquin per la seva naturalesa social i que treballin pel desenvolupament sostenible en alguna d'aquestes tres dimensions: l'econòmica, la social i l'ambiental.
- **L'Olla Sostenible**: Amb la voluntat de generar el menor impacte mediambiental s'utilitzaran tovallons, plats i coberts compostables, i també gots reutilitzables.
- **Retransmissió en directe per TV3 i Esport3**: El canal de Televisió de Catalunya va contactar amb la

direcció de la cursa per tal de retransmetre en directe la XIIIa edició, tot un repte que sens dubte ha il·lusionat molt a direcció i participants.

ANNA COMET SELECCIONADA PER LA COPA DEL MÓN DE RFEA

Nou mesos després de la seva primera maternitat, la nostra corredora Anna Comet ha tornat a la competició d'alt nivell. La seva primera prova va ser la Campionat d'Espanya per seleccions a Valencia, on quedà 5a individual i 5a per equips, la cursa però, li va provocar un edema ossi que la va mantenir apartada de córrer durant unes setmanes. La següent prova va ser la Marató de The Miut a Madeira, un mes després del Campionat d'Espanya, on va arribar amb molèsties, però on va guanyar amb autoritat, arribant 1a en categoria femenina i 4a en categoria general per darrera dels tres primers homes de la cursa. El dissabte 8 de juny participa a la Copa del Món que organitza la RFEA a Portugal.

ORIENTACIÓ

CURSA POPULAR D'ORIENTACIÓ A LA GUIXA (18/5/19)

La prova es va coorganitzar amb el Centre Cívic de Sentfores

La Guixa i s'ha convertit en tota una cita en el calendari local d'orientació.

1R CAMPIONAT ESCOLAR D'OSONA D'ORIENTACIÓ A TARADELL (27/4/19)

Per primera vegada s'ha organitzat conjunta-ment amb CET Enclusa (Taradell) amb el suport del Consell Comarcal.

TROFEU DE REQUENA (6 i 7/4/19)

La 3a prova puntuable per a Lliga Espanyola d'Orientació a peu 2019

CAMPIONAT DE CATALUNYA DE RELLEUS (23 i 24/3/2019)

Els atletes de l'entitat van pujar al podi en més d'una categoria.

LE CAYLAR (23 i 24/3/2019)

La prova es va realitzar en una zona molt tècnica i va comptar amb una àmplia participació d'orientadors de l'entitat.

CURSA D'ORIENTACIÓ DE VILAJUÏGA (24/3/2019)

CURSA D'ORIENTACIÓ DEL PLA DE DALT, OLOT (24/3/2019)

XXXI TROFEU COSTA CÀLIDA (22-24/2/2019)

1a Prova de la Lliga Espanyola d'Orientació a Peu 2019

SORTIDES COL·LECTIVES

ESCAPMANT LA BOIRA

Del Refugi al pla d'Erola - 26/5/2019

Cingles de Bertí - 24/3/19

S.A.M.

Vall Aiguamòg i Circ de Colomers - 24/3/2019

Serra de Montsant - 16/3/2019

ESQUÍ DE MUNTANYA

Maladeta - 13/5/2019

Campirne - 16/3/2019

Pic de la Mina - 23/2/2019

Pas de la Casa - Puymorens - 24/3/2019

MARXA NÒRDICA

GRUP "ESCAPMANT LA BOIRA"

Organitzada per la Montse Grau, el dissabte 28 d'abril es va celebrar a Vic, la primera caminada popular de marxa nòrdica. La jornada formava part del calendari de la FEEC de les caminades d'aquesta disciplina. L'esdeveniment va ser un èxit, tan d'organització com de participació.

ENTITAT

JORNADES D'ESTUDI D'IMPACTE DELS USOS DE LA CREU DE GURB

Les jornades es van crear degut a la creixent evidència del desgast que pateix el turó del Castell de Gurb com a conseqüència de l'augment de l'ús que se'n fa. Aquest cap de setmana d'estudi s'organitzà des de l'entitat però comptà amb la participació d'un grup de voluntariat de l'institut Jaume Callís. Les jornades es van desenvolupar els dies 16 i 17 de març i van consistir en una sèrie d'entrevistes, de reconeixement de l'estat dels camins i senyalització (dissabte), i una jornada d'enquestes i batuda de deixalles (diumenge). Es van prendre dos punts diferents de sortida en cada jornada, per tal d'ampliar al màxim la zona estudiada.

Es van recollir:

- 271 mocadors de paper
- 35 llaunes
- 41 ampolles de plàstic
- 23 bricks
- 1 pantaló
- 1 gorra
- 2 pilotes
- fustes varies
- molts plàstics

ASSEMBLEA ORDINÀRIA DE SOCIS

El dilluns 29 de maig, va tenir lloc l'Assemblea Ordinària de Socis de l'entitat que tenia com a ordre del dia:

- Estat de comptes del 2018
- Presentació pressupost 2019
- Activitats de les seccions
- Resultats estudi "El futur de l'entitat"
- Aprovació modificació dels estatuts

Acabat l'acte, va tenir lloc un petit refrigeri.

Saps que...

- Per primera vegada a la història, la televisió pública de Catalunya (TV3) ha transmès en directe una cursa de muntanya, escollint la XIII edició de L'Olla de Núria per aquest esdeveniment.
- Una vintena de tècnics de la televisió autonòmica han fet possible la retransmissió de la prova, no exempta de dificultats, en aquest indret tan emblemàtic de la Vall de Núria.
- Diverses càmeres fixes en el Santuari i d'altres de mòbils dalt el Puigmal, als colls del Nou Fonts i Nou Creus, juntament amb un helicòpter, han donat a conèixer als espectadors de tot Catalunya, aquesta cursa tan especial per la nostra entitat. Enhorabona!
- En el proper butlletí donarem informació detallada d'aquesta nova edició de L'Olla.

AGENDA

juny-juliol 2019

8 i 9 de juny	XIIIa Olla de Núria
8 i 9 de juny	Dos dies d'orientació d'Ogassa
	Campionat Catalunya Nocturn
	Copa Catalana de Mitja Distància
15 i 16 de juny	Curs d'Iniciació d'Escalada en "vies llargues"
25 juny a 25 juliol	Casal d'Estiu Esportiu
1 juliol a 12 juliol	Descobrint el casal d'estiu
16 al 19 juliol	Estades Esportives d'Iniciació: Guílleries
20 i 21 juliol	Sortida col·lectiva commemorativa a l'Aneto
22 al 25 de juliol	Estades d'Excursionisme: Ripollès

+INFORMACIÓ

93 885 51 20 www.unioexcursionistavic.org

